

(čtvrtá reportáž z Prázdnin v Telči)

Jeden můj kolega kdysi říkal, že středa je vlastně konec týdne. Něco na tom je, protože ve středu 3. srpna jsem si uvědomil, že jen pár dní a Telč uvidím zase až o Vánocích.

Už loňského roku jsem v jedné reportáži z Prázdnin napsal, že Telč má zvláštní kouzlo. Lidi jsou tu k sobě na české a moravské poměry velmi slušní. Ve frontě na dobroty ani na vstupenky se nepředbíhá, neslyšel jsem hádku o místa v hledišti a za vše se děkuje. Tak krásně se k sobě nechovali ani odboráři ve filmu Anděl na dovolené, ale těm to předepisoval scénář.

Při pravidelné četbě novin, informujících spíše o neslavném začátku a konci jiného festivalu, jsem si povídal v kavárně na náměstí se sympatických starším pánem, rok narození 1928. Z přidělených deseti let si v Jáchymově odpracoval "pouhých" sedm. Díky své sokolské minulosti vše přežil a na své roky vůbec nevypadá. Ten člověk je zdrojem optimismu, byť viděného

Pavel Bobek na své pouti
zavítal i do Telče

foto: Tomáš Pohl ©

třízlivýma očima. Je šťastný, že se dožil doby, kdy lze svobodně hrát, zpívat, číst a cestovat. Věří, že v dalších generacích se "vykopeme" z bahna malosti a diletantství. Je dobré takové lidi potkat a chvíli je poslouchat.

Kolem páté odpolední jsem si před Kocouří scénou vodil za ruku s krásnou blondátou slečnou. Jmenuje se Anička a je jí 11 měsíců. Anička chce vyhrát budoucnu Folkový Kvítek a proto chodí s mámou a tátou skoro na každý koncert. Rodiče Aničky se jmenují Kuba a Jana a když půjdete na koncert kapely Jauvajs, jistě je poznáte.

Na Kocouří scéně vystoupila prakticky ve stejnou dobu plzeňská **Fregata**, tentokrát s novým a výborným kytaristou Michalem Kováčzem. Fregata trochu trnula, zda dorazí i její členka Tereza Terčová. Tereza volala, že po cestě píchla a nemá rezervu. Ale přesně v pět vylézala z Renaultu 19 Tereza i s přítelem Danem Švecem. Část kapely, konkrétně Soňa Kočandřlová a Honza Kříž, dorazila do Telče až z dovolené v Chorvatsku. Už jsem několikrát napsal, že Fregata je kapela, která má své místo na nádvoří zámku, protože roste a zraje. O zájmu o kapelu svědčila i zaplněná část náměstí před jevištěm. Netradičně na závěr a nikoliv už před začátkem vystoupení kapely zazpívala Tereza Terčová s pomocí Dana Švece. Dan se před veřejností vyznal, že přesně před rokem v Telči Terezu poznal. Tak jim oběma držím palce, ať přijedou do Telče, a to nejen za rok, ale dokud bude festival žít.

Na nádvoří vystoupila středeční legenda. Tou nebyl nikdo jiný než **Pavel Bobek**. Pavel Bobek natočil s muzikanty z Druhé trávy CD, které každý velmi chválí. Protože jsem CD zatím neslyšel, těšil jsem se na živou podobu pana Bobka s

Malinabandem

Jako dříve narozený mohu osobnost Pavla Bobka hodnotit v podstatě od šedesátých let. Pavel Bobek patřil a jistě ještě patří rock and rollu. V dávných dobách odmítal zpívat jinak než anglicky. V létech normalizace vystupoval v divadle Semafor. Navždy mi asi zůstane světlým bodem jeho LP ***Ved' mě dál, cesto má***. Obsahovala kompilaci známých písní americké scény od J. Cashe až po Jefferson Airplain. Například známá píseň

Pojď stoupat jak dým

je z filmu Easy Rider (Bezstarostná jízda) s Peterem Fondou. Ten film jsem viděl až po roce 1989, je nádherný, a já až tehdy pochopil, že dým stoupá z jointu.

O vystoupení Pavla Bobka, které byla provázeno velikým potleskem a v závěru potleskem ve stoje mohu říci asi toto:

Pavel Bobek měl za zády vynikající muzikanty. Co jiného říci o Luboši Novotném, Emilu Formánkovi a samozřejmě zejména o Lubošovi "Máčovi" Malinovi? Bubeník se pak nápadně podobal Jiřímu Stivínovi a klávesista zase Ivovi Viktorínovi z AG Fleku a genetická zátěž visela ve vzduchu. Taková kapela udělá vstup a smaže i občasné chyby ve výslovnosti a drobné výpadky textu. K tomu je třeba připočíst repertoár, jehož páteř byla tvořena právě onou LP z roku 1975. Lidi zkrátka a dobře přišli osvěžit svou paměť na krásné písničky a většinu z nich zpívali sborově. Uvedené nedostatky zpěváka se snažím přičíst věku, který se krátí každému z nás. Ale kdybych napsal, že Pavel Bobek zpíval jako za mlada, tak bych lhal. Přesto si Pavla Bobka jako velké osobnosti, která měla vždy svou tvář, nikdy nepřestanu vážit.

S Malinabandem vystoupila i vynikající **Katka García**. Katku uslyšíme ještě s kapelou Dún an Doras v neděli 7. srpna. Katka zpívala irské a španělské písně i některé psané či textované Robertem Křesťanem (*Prostři mi plátnem*) . Z Katčina zpěvu tryská radost a poslouchal bych ji hodně dlouho. Moc se těším na neděli. Koncert skončil, jenže nikoliv až po desáté, ale již v devět. Proč tomu tak bylo, divákům nikdo neřekl.

Proto jsem už na nocturno, kde měla hrát klezmer kapela **Ha Chucpa** už nějak neměl náladu.

Středa či spíše čtvrtek byly zakončeny nádherným jamem na náměstí, kde spojili své hlasy Jana, Roman a Kuba z Jauvajsu s Alešem Povolným za přispění několika nadšených amatérů.

Jo, kdybyste měli ve tři ráno v Telči hlad, tak uzenářství naproti Lidušce má otevřeno.

Čtvrtek 4. srpna byl ve znamení změn. Na Kocouří scéně nevystoupila ohlášená budějovická kapela **DRC**. Vystoupí až v pátek

S Fleretem vystoupila Jarmila Šuláková

foto: Tomáš Pohl ©

(přesně řečeno s ohledem na datum otištění reportáže vystoupila). Namísto ní vystoupila méně známá kapela **Chrí**. Lépe řečeno, kapelu nikdo neznal až do jejího vkročení na jeviště, protože to byl jam volného sdružení muzikantů v čele s Matějem Kolářem, jeho bratrem Vojtou, všudypřítomným Alešem Povolným a dalšími umělci z řad pořadatelů. V postatě to byla docela dobrá improvizace.

Když jsem nedávno recenzoval knihu Milana Jablonského **Něco k obědu, něco k večeři**, netušil jsem, že se s Milanem setkám v Telči. Nebylo to setkání osobní, ale schůzka s jeho zhudebněnými texty. O zhudebnění se postaral Luboš Javůrek, kapelník

Bokomary

, která jako první vystoupila ve večerním koncertu na zámku. Bokomara krom Luboše Javůrka hraje v složení: Pavel Bříza (bicí), Hynek Tecl (basová kytara) a Radek Mařík (kytara a mandolína). Příští týden by měla vyjít nová deska Bokomary s názvem Cena Thálie, na níž jsou všechny texty z pera Milana Jablonského. Kromě písní z nového alba zazpíval Luboš Javůrek i pár osvědčených starých pecek. Koncert se mi velmi líbil.

Jako druhá vystoupila **Petra Šanclová - Šany**. Na jevišti to díky Šany vypadalo jako prodejna kytar, protože na stojanu za Šany jich bylo? no nepočítaně. Šany jsem už dlouho neslyšel, snad naposledy v klubu Akropolis na křtu CD Vlasty Redla. Jenže na Redlových koncertech má Šany málo prostoru. Namísto efektního hraní na kytaru na Redlových zádech preferuji Petřin sólový koncert. Šany úročí plody svého doslova dření na hudební nástroje, svůj zajímavý a velmi tvárný hlas i své nesporné nadání kvalitní textařky. Šany není zadumaná písničkářka, ví jako chutná i bolí život, ale dovede se i zasmát. Šany na basovou kytaru zdatně pomáhal její partner a muzikant z Každý den jinak, Michal Vašíček. Michal patří do kategorie kluků - bigbítáků, kteří ve škole sice zlobili, ale hraje jim to samo.

Stále očekávám první album Šany. Už tu mělo dávno být.

Jako poslední vystoupil **Fleret** s druhou žijící legendou **Jarmilou Šulákovou**. Při "praní folklóru do hlav" v padesátých letech ze stanice Praha jsem netušil, že píseň

Navarila škvarénky, pro synečka z Jasénky

další, které jsem jako ctitel Semaforu neměl rád, uslyším v dunění elektrických kytar o čtyřicet let později. U některých kdysi slavných lidí, které bulvár nazývá celebritami, se čas podepsal i na hlasivkách. U paní Šulákové, která je "celebritou" šedesát let, bez skandálů a rautů potřebných pro zviditelnění nul, se její hlas prakticky nezměnil. Když zavřu oči, slyším mladý a krásný dívčí hlas halekající na protější valašský kopec. Fleret duní a bouří nezaměnitelným zvukem, bez pauz na oddych a jeho tóny nutí k zpívání a k tanci. Je to zemitá, vpravdě mužná nádherná muzika, plná humoru.

Jarmila Šuláková se kytkou v ruce s loučila s publikem, které nazvala svými dětmi a sdělila, že zpívá též proto, abychom poslouchali krásnou muziku dávno minulých časů, která s ní odejde. Ať jí dá Pánbůh hodně zdraví.